

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 223.158 van 16 april 2013
in de zaak A. 199.176/XII-6496**

In zake: de NV ELIA ASSET
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Tangui Vandenput en Patrik De Maeyer
kantoor houdend te 1160 Brussel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de GEMEENTE KRUIBEKE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Sven Vernaillen en Jo Van Lommel
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Mechelsesteenweg 27
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep ingesteld op 10 februari 2011 strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 8 november 2010 van de gemeenteraad van de gemeente Kruibeke waarbij voor het dienstjaar 2010 een belasting wordt gegeven op dragende verticale constructies.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een verslag opgesteld.

Verzoekster en verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 20 november 2012.

Staatsraad Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Emmanuel Jacobowitz, die *loco* advocaat Patrik De Maeyer verschijnt voor verzoekster en advocaat Katrien Vergauwen, die *loco* advocaat Sven Vernailen verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Op 8 november 2010 keurt de gemeenteraad van Kruibeke voor het dienstjaar 2010 een belasting op dragende verticale constructies goed. In de aanhef wordt vermeld:

“Overwegende dat de gemeente Kruibeke als kern in het buitengebied en deel uitmakend van de Scheldevallei bijzondere aandacht dient te besteden aan de open ruimtegebieden binnen de gemeente;
Overwegende dat een aantal dragende verticale constructies aanzienlijke landschapsvervuiling en visuele pollutie veroorzaken binnen de open ruimtegebieden in de gemeente en hierdoor de ruimtelijke kwaliteit van deze sterk aantasten en negatief belasten;
Overwegende dat het derhalve billijk is om een belasting te vestigen op deze verticale constructies”.

Als dragende verticale constructie, waarop de belasting wordt gevestigd, is te beschouwen: “iedere individuele op zichzelf staande verticale

structuur, met uitsluiting van gebouwen, en met een hoogte van minstens 15 meter boven het maaiveld, die hoofdzakelijk dient als draagstructuur voor lichtinstallaties, geluidsinstallaties, het transport van energie- en radio-installaties” (artikel 1). De belasting is verschuldigd door de eigenaar van de dragende verticale constructie (artikel 2) en bedraagt 3.000 euro per verticale constructie (artikel 3).

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste en tweede middel

Uiteenzetting van de middelen

4.1. In haar verzoekschrift voert verzoekster in een eerste middel aan dat verwerende partij haar bevoegdheid is te buiten gegaan en de artikelen 41, 162 en 170, § 4, van de Grondwet heeft geschonden, evenals het grondwettelijk beginsel van gemeentelijke en fiscale autonomie, en het artikel 42 van het gemeentedecreet, doordat de bestreden beslissing doelstellingen beoogt die verband houden met welbepaalde aspecten van de ruimtelijke ordening en het leefmilieu die nochtans – impliciet, maar zeker – aan het gemeentelijk belang werden onttrokken door federale en gewestelijke normen, welke normen, samen met de gedetailleerde uitvoeringsbesluiten, een systematisch geheel vormen dat niet verenigbaar is met het uitoefenen door lokale overheden van hun autonome bevoegdheden.

Uiteengezet wordt onder meer dat de gemeenten “nooit [mogen] tussenkomen in de aspecten van de ruimtelijke ordening en van de bescherming van het leefmilieu wanneer deze aspecten reeds het voorwerp van een op zichzelf staand gedetailleerd en systematisch uitgewerkt geheel vormen, waaruit blijkt dat het federaal of regionaal bestuur zich de regeling van de betrokken aangelegenheid reeds voorbehouden heeft”, dat door “het oprichten en staande houden van dragende verticale constructies financieel te ‘straffen’ en op die manier de beheerder van de hoogspanningspylonen te willen aanzetten tot de ontmanteling van het actuele bovengrondse transmissienet neemt de gemeente een standpunt in dat niet verenigbaar is met het nationaal uitrustingsplan en met

het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen”, dat verwerende partij door “het klaarblijkelijk aanwenden van niet-fiscale doeleinden van haar belasting” een materie wil regelen die impliciet maar zeker aan de bevoegdheid van de gemeenten onttrokken is.

4.2. In de laatste memorie merkt verzoekster op dat de vraag naar de mate waarin een gemeente haar fiscale bevoegdheden mag uitoefenen op grond van niet-fiscale overwegingen die federale of gewestelijke bevoegdheden raken, moet worden beantwoord “in functie van het evenredigheidsbeginsel”. Wat dat betreft meent verzoekster:

“dat de evenredigheid van de weerslag van het gemeentelijk optreden op de uitoefening, door de federale en gewestelijke overheden, van hun bevoegdheden, niet afhankelijk is van de omvang van de gevorderde bedragen.

Verzoekende partij zou trouwens bezwaarlijk objectieve studies kunnen voorleggen waaruit zou blijken dat de gevorderde belastingen dermate hoog liggen dat zij de uitoefening van hun respectieve bevoegdheden door de federale en gewestelijke overheden onmogelijk maken.

De enige situatie waarbij een belasting op hoogspanningspylonen het beleid van de federale en gewestelijke overheden niet zou doorkruisen zou men hebben indien de gevorderde bedragen onbeduidend zouden zijn, zodat bezwaarlijk sprake zou kunnen zijn van een inmenging in de federale en gewestelijke regelgevingen.

In casu is er geen sprake van onbeduidende bedragen, wanneer de belasting gevestigd wordt ten bedrage van 3.000 € per jaar per verticale constructie en/of zendmast. Dit bedrag vermenigvuldigd met het aantal pylonen in het land zou de tariefstructuur van het nationaal transmissienet voor elektriciteit aanzienlijk wijzigen.

Bij extrapolatie naar alle gemeenten zou de veralgemeende vestiging van zulk een belasting *a rato* van 3.000 euro per dragende verticale constructie immers een totale kost van 60.000.000 euro per jaar met zich meebrengen.”

5. Een tweede middel in het verzoekschrift is afgeleid uit de schending van de materiële-motiveringsplicht, het redelijkheids-, het evenredigheids- en het rechtszekerheidsbeginsel, en de manifeste beoordelingsvergissing, doordat noch de begrotingsnoodwendigheden van de gemeente, noch de milieu- en ruimtelijke overwegingen als een aanvaardbare en afdoende motivering kunnen worden aangezien. De financiële noodsituatie wordt niet geëxpliciteerd en het is niet mogelijk om na te gaan of het fiscale motief

voldoende en juist is; verwerende partij heeft geen redelijke en evenredige verantwoording voor het feit dat alleen de eigenaars van dragende verticale constructies moeten opdraaien voor de vermindering van de fiscale opbrengsten of de vermeerdering van de uitgaven. Met de niet-fiscale motivering, dan weer, treedt de gemeente buiten haar materiële bevoegdheden, en maakt zij alleszins op een bijzonder onredelijke wijze gebruik van haar fiscale autonomie: het invorderen van de belasting zou zware gevolgen kunnen hebben op het vlak van de vaststelling van de prijzen om toegang te krijgen tot het transmissienet; bovendien mengt de gemeente zich in de bevoegdheden van de gewesten en de federale staat.

Beoordeling

6. Een belastingreglement moet net als elke andere administratieve rechtshandeling op deugdelijke motieven berusten. Die motieven moeten in het bijzonder doen blijken van het doel van de belasting.

Te dezen wordt de bestreden belasting formeel verantwoord door, eensdeels, de “aanzienlijke landschapsvervuiling en visuele pollutie [...] binnen de open ruimtegebieden in de gemeente” en, anderdeels, de gemeentelijke begrotingsnoodwendigheden.

7. In zoverre verzoekster initieel de ingeroepen begrotingsnoodwendigheden lijkt te betwijfelen of tracht te minimaliseren, wordt vastgesteld dat zij zulks in de laatste memorie niet meer doet, niettegenstaande het in het auditoraatsverslag onwaarschijnlijk wordt genoemd dat een financiële behoefte zou ontbreken. Volgens die laatste memorie is het “eenvoudig” uit de gegevens van de zaak af te leiden dat verwerende partij “wel degelijk” een fiscaal doel nastreeft, want met de belasting beoogt een geldelijke opbrengst te “handhaven”. Meer bepaald zou het, zoals uit het verzoekschrift (p. 17) kan worden opgemaakt, gaan “om voorheen gegenereerde inkomsten (o.m. uit electriciteitsleveringen), die thans worden mislopen”.

8. Teneinde in die financiële behoefte te voorzien heeft verwerende partij specifiek een bijdrageplicht ingesteld ten laste van de eigenaars

van dragende verticale constructies omdat die constructies de ruimtelijke kwaliteit van de openruimtegebieden binnen de gemeente sterk aantasten en negatief belasten.

Het bestaan van deze negatieve belasting voor de plaatselijke bevolking door dragende verticale constructies die vijftien meter of meer boven het maaiveld uitsteken, kan bezwaarlijk worden betwist. Dat bijvoorbeeld hoogspanningsmasten, vanwege hun doorzichtige structuur, “bijna niet waargenomen [worden] in het landschap”, getuigt naar het oordeel van de Raad van State niet van een onbevangen, juiste kijk.

Evenmin wordt het bestaan van aantasting van de openruimtegebieden in het gedrang gebracht door te doen gelden dat de hoogspanningsmasten een nut hebben en geen nieuw verschijnsel zijn.

9. Het bederf van de gemeentelijke openruimtegebieden door dragende verticale constructies is een motief dat redelijkerwijze kan verantwoorden dat met het oog op de financiering van de algemene dienstverlening een specifieke bijdrageplicht ten laste van de eigenaars wordt ingevoerd. De bestreden belasting, die het ingevoerde onderscheid in de bijdrageplicht op grond van dat motief verantwoordt, streeft een fiscaal doel na. Dit fiscaal motief en doel worden niet ontkracht alleen doordat de belasting gebeurlijk niet-fiscale neveneffecten heeft, zoals een beperking van het plaatsen van dragende verticale constructies.

10. Dat de bestreden belasting vanwege deze mogelijke neveneffecten een invloed uitoefent op het beleid van de federale en gewestelijke overheden inzake het oprichten en het behoud van hoogspanningspylonen is bijgevolg niet *a priori* van aard om de gemeente haar fiscale bevoegdheid ter zake te doen ontzeggen.

De zaken zouden zich weliswaar anders voordoen indien mocht blijken dat de belasting als onredelijk of onevenredig hoog te beschouwen is of als ze voor de belastingplichtigen een onevenredig groot nadeel zou veroorzaken. Het zou er kunnen op wijzen dat er niet zozeer sprake is van niet-fiscale

neveneffecten, dan wel dat verwerende partij wezenlijk een ander dan een fiscaal doel nastreeft, bestaande in de bestrijding van de aantasting van de openruimtegebieden door verticale constructies, te weten door het opleggen van een prohibitieve belasting.

Ook verzoekster is van mening dat, bij interferentie van de fiscale bevoegdheid van de gemeente met federale of gewestelijke bevoegdheden, het evenredigheidsbeginsel als richtsnoer moet worden gebruikt om uit te maken of de gemeente al dan niet haar fiscale bevoegdheid behoudt. Wel vindt zij dat de evenredigheid van de weerslag van de belasting niet afhankelijk is van de omvang van de gevorderde bedragen, al voegt zij daar dan weer aan toe dat er geen inmenging in de federale en gewestelijke regelingen is in geval van “onbeduidende” belastingbedragen.

Wat daar ook van zij, verzoekster kan er niet van overtuigen dat de belasting die de bestreden verordening invoert – 3.000 euro per verticale constructie voor het dienstjaar 2010 – haar en het door haar en de hogere overheden gewenste beleid inzake de aanleg van hoogspanningslijnen, een disproportioneel nadeel toebrengt en een niet-fiscaal doel doet vermoeden.

Het is niet de eerste keer dat verzoekster schermt met de “dramatische gevolgen” die een belasting als de bestredene beweerdelijk zou hebben indien alle gemeenten eenzelfde houding aannamen. Zonder uitzondering geeft zij daarbij toe niet over objectieve studies te beschikken die kunnen staven dat de hoogte van de belasting de uitoefening van de federale en gewestelijke bevoegdheden dwarsboomt en laat zij verstaan dat niet de grootte van het belastingbedrag op zich bezwaarlijk is, maar dit bedrag “vermenigvuldigd met het aantal pylonen in het land”. De Raad van State heeft de kritiek steeds afgewezen – getuige, bijvoorbeeld, de arresten nrs. 212.339 tot en met 212.342 van 31 maart 2011 – omdat het doembeeld van de veralgemening van de bestreden belasting niet meer dan een zuivere hypothese blijkt te zijn.

In dit verband kan het tevens nuttig zijn te verwijzen naar het antwoord van 20 januari 2011 van de Vlaamse minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en de Vlaamse Rand op een

parlementaire vraag waaruit blijkt dat er op dat moment slechts negen Vlaamse gemeenten een belasting vestigen op masten en pylonen, of op verticale dragende constructies (Vr. en Antw. *VI.Parl.*, 2010-2011, 20 januari 2011, Vr. nr. 94 Franssen)

Niettemin, en tevergeefs, blijft verzoekster er ook in de voorliggende zaak in volharden, tot en met in de laatste memorie, om de onevenredige hoogte van de bestreden belasting voor 2010 te beargumenteren met een zuiver hypothetische, theoretische “extrapolatie naar alle gemeenten”.

11. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat verwerende partij met de belasting de fiscale bevoegdheid te buiten is gegaan waarover zij op grond van de artikelen 41, 162 en 170 van de Grondwet beschikt om – binnen de grenzen van de door de wetgever opgelegde beperkingen en onder controle van de toezichthoudende overheid – gelijk welke materie aan een belasting te onderwerpen en dat zij meer bepaald het bevoegdheidssterrein van de federale overheid of het Vlaamse Gewest zou hebben betreden.

De besproken middelen doen er niet van blijken dat de bestreden belasting deugdelijke motieven ontbeert. Dit wordt, volledigheidshalve óók niet aangetoond doordat verzoekster zonder enige precisering of concretisering betoogt dat de belasting “zware gevolgen zou kunnen hebben” voor de elektriciteitsprijs.

Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

B. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

12.1. Een derde middel noemt het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel, alsook het materiële-motiveringsbeginsel geschonden, doordat uit niets blijkt waarom de aanwezigheid van de verticale constructies aan 3.000 euro per jaar belast dient te worden en niet aan een ander tarief. Verzoekster licht onder meer toe dat er steeds een rechtvaardig evenwicht moet

bestaan tussen het gehanteerde belastingtarief, de bijdragecapaciteit van de belastingplichtigen en de aard van het belastbaar feit en dat enkel de gemiddelde bijdragecapaciteit van het geheel van belastingplichtigen van tel is. In de voorliggende zaak blijkt niet dat met een en ander rekening is gehouden. Integendeel worden, volgens verzoekster, dragende verticale constructies, die in het verleden nooit aanleiding hebben gegeven tot enige belasting, plots en zonder enige aanwijsbare reden belast ten belope van 3.000 euro. Er is geen enkel redelijk en evenredig verband tussen het gekozen tarief en de bijdragecapaciteit.

12.2. In de memorie van wederantwoord en de laatste memorie benadrukt verzoekster dat noch uit het administratief dossier, noch uit de memorie van antwoord blijkt dat er een deugdelijke verklaring en uitleg is voor het gehanteerde tarief. Bovendien is de belasting, naar de mening van verzoekster, “weldegelijk kennelijk onredelijk”: waar anderen genoeg hebben aan één zendmast op het grondgebied van de gemeente en het bedrag van 3.000 euro slechts één keer moeten betalen, heeft verzoekster voor haar activiteiten veel meer pylonen nodig en wordt zij voor al die pylonen belast; het transport van elektriciteit is een dienst van algemeen belang; mocht elke gemeente een dergelijke belasting uitvaardigen, dan zou verzoekster geconfronteerd worden met een jaarlijkse meerkost van 60.000.000 euro, wat noodgedwongen zou leiden tot een verhoging van de tarieven van transport van elektriciteit. Hieruit blijkt, aldus verzoekster, dat een globale belasting van 60.000.000 euro per jaar “als manifest onredelijk moet worden beschouwd en dit ook voor wat het grondgebied van de verwerende partij betreft”.

Beoordeling

13. Zoals hiervoor gezien, wordt de aangevochten belasting gemotiveerd door de begrotingsnoodwendigheden van de gemeente en de aantasting en negatieve belasting van de openruimtegebieden.

Wat specifiek de bepaling van het tarief van een belasting betreft, oordeelde de Raad van State eerder al, in bijvoorbeeld het arrest nr. 193.808 van 4 juni 2009, dat het bij uitstek een opportuiniteitkwestie betreft die verband houdt met de grondwettelijk gewaarborgde fiscale autonomie

van de gemeenten en dat de keuze van het tarief weliswaar niet willekeurig mag zijn, maar dat evenmin een gekozen tarief in die zin te rationaliseren is dat heel precies wordt meegedeeld waarom exact net dát tarief in aanmerking wordt genomen en geen ander.

De Raad blijft ook te dezen bij dat oordeel. Het gekozen tarief is verantwoord wanneer het binnen de grenzen van de redelijkheid blijft en voor de betrokkenen geen onevenredig groot nadeel veroorzaakt.

14. Zoals verwerende partij juist opmerkt, is het -in beginsel- aan verzoekster om te doen aannemen dat zulks eventueel niet het geval is.

Ter zake blijft verzoekster in gebreke.

Noch de omstandigheid dat de belasting nieuw zou zijn, noch de omstandigheid dat benevens verzoeksters commercieel belang, ook het algemeen belang bij het transport van elektriciteit betrokken is, vermogen te staven dat tussen, eensdeels, de bijdrageplicht ten belope van 3.000 euro per verticale constructie en, anderdeels, de last die door de belastingplichtigen aan de gemeenschap wordt veroorzaakt, ieder redelijk verband zoek zou zijn. Dat geldt eveneens voor verzoeksters grief dat haar bijdrageplicht groter is dan die van anderen omdat zij nu eenmaal veel pylonen op het grondgebied van de gemeente bezit; vooral het tegengestelde zou van aard zijn een schending van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel aan te tonen.

Het argument dat uitgaat van de mogelijkheid dat alle gemeenten zullen overgaan tot eenzelfde belastingheffing en dat verzoekster dan geconfronteerd zal worden met een jaarlijkse meerkost van 60.000.000 euro, kwam ook al *sub* nr. 10 aan bod. Het kan nog steeds niet overtuigen: te dezen is alleen een belasting op de dragende verticale constructies en zendmasten op het grondgebied van de gemeente aan de orde; een veralgemeende heffing is klaarblijkelijk niet meer dan een zuivere hypothese.

Zoals de auditeur in haar verslag, ten slotte, moet evenzo de Raad van State vaststellen dat verzoekster niet toelicht hoeveel pylonen zij op het

grondgebied van verwerende partij heeft, hoeveel inkomsten zij uit die aanwezigheid genereert, wat het aandeel van de belasting in de prijs voor het transport van elektriciteit is, en dat het bijgevolg niet mogelijk is zich een oordeel te vormen over de impact van de bestreden belasting op verzoeksters activiteit. In de gegeven omstandigheden is allerm minst aannemelijk gemaakt dat de belasting onredelijk hoog is of aan de belastingplichtigen een onevenredig groot nadeel berokkent.

15. Het middel is ongegrond.

C. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

16.1. In haar verzoekschriften leidt verzoekster een vierde middel af uit de schending van de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet, het rechtszekerheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een *eerste onderdeel* wordt bekritiseerd dat het aangevochten reglement alleen een belasting heft op dragende verticale constructies met een hoogte van minimaal vijftien meter boven het maaiveld, maar gebouwen van die hoogte of constructies die niet als dragend kunnen worden beschouwd, of constructies van geringere hoogte onbelast laat. Aldus zouden vergelijkbare categorieën van constructies zonder redelijke verantwoording anders behandeld worden en wordt, bijgevolg, verzoekster gediscrimineerd, gelet op het feit dat het uitsluitend doel van de belasting er tevens in bestaat de financiële toestand van de gemeente te regulariseren.

Een *tweede onderdeel* noemt het, bij gebreke aan een definitie van de term “dragende verticale constructie”, onduidelijk voor welke constructies de belasting verschuldigd is. Ook de vermeldingen “hoofdzakelijk”, “individuele” en “op zichzelf staande” in de definitie van het begrip “verticale constructie” maken dit begrip volstrekt onduidelijk. Nochtans vereisen het rechtszekerheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel dat het door een overheid vastgesteld reglement “duidelijk is, minstens wat zijn toepassingsgebied betreft”.

Luidens een *derde onderdeel* is het aangevochten reglement wellicht ingegeven door de begrotingsnoodwendigheden van de gemeente en treft het niettemin slechts de eigenaars van dragende verticale van meer dan vijftien meter boven het maaiveld. De verwerende partij heeft bij het aanwenden van het differentiatiecriterium geen rekening gehouden met de aard van de ingevoerde belasting; vermits ze uitsluitend om budgettaire redenen is ingesteld, dient de belasting een algemene belasting te zijn.

16.2. In de memorie van wederantwoord voert verzoekster met betrekking tot het eerste onderdeel nog aan dat verwerende partij niet verklaart “waarom er geen sprake is van discriminatie ten opzichte van andere categorieën van infrastructuren of constructies die eveneens ‘landschappelijke vervuiling’ met zich kunnen brengen”. Aangaande het tweede onderdeel merkt zij op dat pylonen een accessorium zijn van een hoogspanningslijn, dat zij dienen voor het dragen van de hoogspanningsgeleiders en aldus niet als individuele of op zichzelf staande constructie dienst doen. Wat het derde onderdeel betreft is het volgens verzoekster duidelijk dat slechts de eigenaars van de betrokken constructies het gat in de gemeentekas moeten vullen en niet alle eigenaars van alle constructies en gebouwen op het grondgebied van de gemeente.

Beoordeling

17. Zoals gezien is de reden om de besproken belasting slechts aan de eigenaars van dragende verticale constructies met een hoogte van minimaal vijftien meter boven het maaiveld op te leggen, dat die een aanzienlijke landschapsvervuiling en aantasting van de ruimtelijke kwaliteit van de openruimtegebieden veroorzaken. Het motief en doel van de belasting in acht genomen, kon de verwerende partij, zonder de grenzen van de redelijkheid te buiten te gaan, voorzien in de objectieve maatstaf van een hoogte van ten minste vijftien meter, om te bepalen of een dragende verticale constructie het bedoelde landschapsbederf meebrengt en dus tot de belastingheffing aanleiding dient te geven.

Aldus viseert de belasting zonder onderscheid alle draagstructuren van minstens vijftien meter hoogte. Dat de belasting niet ook op gebouwen van minstens vijftien meter hoogte toepasselijk is, laat zich verklaren

door hun verschillende vormgeving en daardoor hun verschillende impact op de open ruimte. Verwerende partij heeft terecht kunnen menen dat het om niet-vergelijkbare zaken gaat. Welke andere, niet-belaste constructies van minimaal vijftien meter hoogte verzoekster nog meer voor ogen staan als zij beweert dat ze “eveneens ‘landschappelijke vervuiling’ met zich kunnen meebrengen”, wordt door haar niet gespecificeerd – ook niet nadat zij in het auditorsverslag kon lezen “dat verzoekster niet concreet aantoonde in vergelijking met welke andere (niet dragende) constructies met gelijke of hogere hoogte zij verschillend wordt behandeld”.

In de gegeven omstandigheden komt het eerste onderdeel van het middel ongegrond voor.

18. Blijkens artikel 1 van het bestreden belastingreglement wordt als een dragende verticale constructie beschouwd: “iedere individuele op zichzelf staande verticale structuur, met uitsluiting van gebouwen, en met een hoogte van minstens 15 meter boven het maaiveld, die hoofdzakelijk dient als draagstructuur voor lichtinstallaties, geluidsinstallaties, het transport van energie- en radio-installaties”.

De Raad van State deelt niet de mening van verzoekster dat “er totale onzekerheid heerst over het werkelijke toepassingsgebied van het besluit”. Alleszins zijn de interpretatieproblemen die verzoekster aanbrengt niet van die aard dat ze dat aannemelijk maken. Het bijwoord “hoofdzakelijk” moet kennelijk in zijn spraakgebruikelijke betekenis van “voornamelijk”, “vooral” worden begrepen. Dat de hoogspanningspylonen van verzoekster “via de hoogspanningslijn met andere pylons verbonden zijn en aldus (elk op zich) slechts een accessorium vormen van die hoogspanningslijn” belet niet dat ze zonder redelijke twijfel “elk op zich” te beschouwen zijn als een belastbare “dragende verticale constructie”, te weten een “individuele op zichzelf staande verticale structuur [...] die hoofdzakelijk dient als draagstructuur voor [...] het transport van energie”. Omgekeerd kan er, naar het oordeel van de Raad van State, geen redelijke twijfel over bestaan dat een schoorsteen van een woning of fabriek geen “dragende verticale constructie” als bedoeld in het aangevochten belastingreglement is, ook

al ziet verzoekster er een “vehikel” van verstookte energie, onder de vorm van rook, in.

Het tweede onderdeel is ongegrond.

19. Zoals uit de bespreking van de eerste twee middelen blijkt, wordt de aangevochten belasting gemotiveerd door de financiële behoefte van verwerende partij en de landschapsvervuiling of negatieve belasting van de openruimtegebieden. Aldaar is ook overwogen dat die vervuiling redelijkerwijze kan verantwoorden dat met het oog op de financiering van de algemene dienstverlening een specifieke bijdrageplicht ten laste van de eigenaars van dragende verticale constructies en zendmasten wordt ingesteld.

Het derde onderdeel wordt bijgevolg eveneens afgewezen.

D. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

20. Een vijfde middel wordt door verzoekster afgeleid “uit de schending van de omzendbrief BB 2007/2 dd. 9 februari 2007 betreffende de gemeentebelasting op GSM-masten en op rechtspersonen, samengelezen met de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet en van het beginsel van de gelijkheid van de burgers ten aanzien van de fiscale wet”. Uiteengezet wordt dat in de omzendbrief een gemeentebelasting op GSM-masten als onwettig en onaanvaardbaar wordt beschouwd, maar dat de daarvoor gehanteerde redenering ook geldt voor verzoekster; net zoals de telecomoperatoren beschikt zij over exclusieve gebruiksrechten die de wetgever haar heeft toegekend om het elektriciteitstransmissienetwerk te kunnen aanleggen. Wanneer de omzendbrief de volledige infrastructuur van de telecombedrijven vrijstelt van gemeentebelasting op de masten en pylonen die daar deel van uitmaken, dan brengt een grondwetsconforme interpretatie van de omzendbrief mee dat voor de infrastructuur van verzoekster in dezelfde vrijstelling wordt voorzien.

Beoordeling

21. Het middel gaat voorbij aan het arrest nr. 204.998 waarmee de Raad van State reeds op 10 juni 2010 uitspraak heeft gedaan over verzoeksters beroep tot nietigverklaring van de omzendbrief BB 2007/02 van de Vlaamse minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering van 9 februari 2007, in zoverre die betrekking had op de gemeentebelasting op GSM-masten. Het arrest verwierp het beroep als niet-ontvankelijk.

Geoordeeld werd dat de omzendbrief hoogstens interpretatief is en “duidelijk enkel de bedoeling [heeft] de gemeenten te wijzen op de evolutie in de rechtspraak betreffende de gemeentebelastingen op GSM-masten, teneinde hen te behoeden voor (onnodige) gerechtskosten”. De passage dat “een gemeentebelasting die meer algemeen geformuleerd is als belasting op masten en pylonen [...] wel nog aanvaardbaar [is], maar [...] niet meer [mag] worden toegepast op de masten en pylonen van het telecommunicatienetwerk” belet volgens het arrest de gemeenten niet om de belasting toch nog te blijven toepassen op masten en pylonen van het telecommunicatienetwerk – evenmin als die passage de gemeenten belet om de belasting eventueel ook niet meer op masten en pylonen van het elektriciteitstransmissienetwerk toe te passen.

Hieruit volgt dat verzoekster zich vergist wanneer zij in de omzendbrief een absoluut verbod leest om nog belastingen te heffen op de masten en pylonen van het telecommunicatienetwerk. Het middel waarin verzoekster vanwege de gelijkheidsregel eenzelfde vrijstelling van belasting claimt met betrekking tot haar hoogspanningspylonen, berust op een foutief uitgangspunt.

Het wordt bijgevolg verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 16 april 2013,
door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Johan Lust,	staatsraad,
Geert van Haegendoren,	staatsraad,
bijgestaan door	
Silja Doms,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silja Doms

Dierk Verbiest